

Allan Neumann gør klar til en af de motorcykelture, der er blevet alt for sjældne.

Foto: Mik Eskestad

Kræftpakke med omveje

De tog to måneder og ikke de anbefalede to uger at nå frem til kemoterapi for Allan Neumann.

Motorcyklen er stor som en halv garage og en af den 62-årige Allan Neumanns kæreste fritidsysler. Nu bliver den vinrøde og blankpudsede maskine luftet igen mellem eftersommerens regnbyger, men den har holdt mere stille de seneste par måneder, end familien Neumann bryder sig om. Også længere end nødvendigt, mener ægteparret fra Valby.

Forklaringen er Allan Neumanns tarmkræft, som han blev opereret for den 26. maj i år efter et forår med vægttab og ondt i maven. »Operationen på Hvidovre Hospital gik fint – ingen problemer. Det er forløbet bagefter, som har frustreret os og været både alt for langvarigt og forvirrende og unødvendigt klodset,« siger Allan Neumann, der arbejder som taxavognmand og kører med skolebørn. Ikke mindst i lyset af regeringens højtprofilerede løfte om at behandle kræft som akut sygdom og sikre patienterne et hurtigt og logisk forløb gennem kræftbehandlingen – de såkaldte pakkeforløb – skuffer det ægteparret, at der skulle gå to måneder, før Allan Neumann fik den første kemo. Og ikke de anbefalede to uger.

Ingen sammenhæng

»Jeg er ærligt talt rystet over, hvor lidt systemet hænger sammen. Den enkelte medarbejder er sådan set både fin, forstående og flink nok, men der er ingen sammenhæng mellem hospitalerne. Hvor ville jeg ønske, at der var et menneske ved startlinjen, som kender systemet og kan hjælpe igennem. Det ville ikke bare være en kæmpe fordel for den syge og familien – det ville også være en stor hjælp og aflastning for systemet selv,« siger Ella Neumann, som har taget det store slæb med selv at skaffe informationer om sygdommen, skaffe aftaler og – ikke sjældent – selv at møde op på hospitalerne for at sikre, at ægtemanden fik en hurtig tid. Og selv om hun skubbede på af al kraft, er hendes mand først lige begyndt på kemobehandlingen på Rigshospitalet.

Afsløret ved rutinetjek

Allan Neumanns sygehistorien begynder med et rutinetjek hos den praktiserende læge, som gennem længere tid har holdt øje med hans forhøjede blodtryk. En blodprøve sender signaler om kræft, og diagnosen stilles hurtigt og effektivt. Der er heller ingen forsinkelse i det kirurgiske indgreb, som fjerner 37 cm af tarmen, og Allan er hurtigt på benene efter

operationen. »Men så begyndte mareridtet og fornemmelsen af, at den ene hånd slipper, uden at der er en anden hånd til at tage over,« siger Ella Neumann. Hendes mand fik nemlig konstateret, at kræften har bredt sig til leveren. Det kræver yderligere behandling, og Allan Neumann fik tilbudt at deltage i en forsøgsbehandling på Herlev Sygehus – den såkaldte HAI-behandling, som beskrives som helbredende. Eneste betingelse er, at kræften ikke har bredt sig yderligere i kroppen. Det er der umiddelbart ingen tegn på, men Allan Neumann skal tjekkes på flere leder og kanter for at afgøre, om f.eks. hans vener kan klare forsøgsbehandlingen direkte ind i leveren. Forud for hver undersøgelse er der – trods Ella Neumanns evige pres – ventetid, og tiden går.

Afgørende skanning

Det hele tegnede til en helbredende behandling, indtil en CT-skanning den 7. juli afslørede spor af kræft i lungerne. Dermed er forsøgsbehandlingen udelukket, og Allan Neumann blev stillet op i køen til kemoterapi på Rigshospitalet. »Vi fatter ikke noget. Hvorfor udfører man ikke den skanning straks efter operationen? Så kunne det fastslås, at der var noget på lungerne, og at Allan skulle i kemobehandling. Ikke blot var vi sluppet for falske håb, psykiske op- og nedture og unødigt ventetid, men systemet ville da også have sparet ressourcer,« siger Ella Neumann. Mest af alt savner hun og ægtemanden den støtte, som en kontaktperson kunne have ydet i forløbet. »Man føler sig mutters alene, fordi vi – heldigvis – aldrig tidligere har prøvet at have kræft i familien. Men der findes jo professionelle mennesker, som har prøvet det masser af gange, og som kunne sætte sig sammen med os og lave en plan. Sådan en kontaktperson bør være opsøgende, for man har jo ikke selv overskud til at gribe fat flere ærmer for at skaffe sig en kontaktperson. Man har jo rigeligt at gøre med at holde fast i sig selv og manden og forsøge at fatte, hvad der sker,« siger Ella Neumann.

Svært at gå på tværs

Allan Neumann begyndte på Hvidovre Hospital, og her erkender direktør Torben Mogensen vanskelighederne ved at hjælpe patienterne lydefrit fra sygehus til sygehus. »Overordnet set er pakkeforløbene en succes – ingen tvivl om det, og det kører absolut fornuftigt på det enkelte hospital. Problemet med at gå på tværs har vi ikke løst endnu, og det er nok eksempler som det konkrete her, vi skal lære af,« siger han. Kontaktpersoner – eller forløbskoordinatorene – er også et af de udeståender, som ifølge Torben Mogensen mangler en konkret løsning. »Ideelt set burde det hospital, hvor patienten begynder sin behandling, sidde med ansvaret for det videre forløb. Så er der ikke noget at tage fejl af, men vanskeligheden med at gå ind på andre hospitalers enemærker og tilrettelægge arbejdet der, har vi ikke kunnet løse,« siger Torben Mogensen.

Kræftpakke med omveje

De tog to måneder og ikke de anbefalede to uger at nå frem til kemoterapi for Allan Neumann.

Jeg er ærligt talt rystet over, hvor lidt systemet hænger sammen, ELLA NEUMANN, gift med den kræftramte Allan Neumann